

ARMAGEDDON,

AZTÁN VILÁGBÉKE

ARMAGEDDON, AZTÁN VILÁGBÉKE

„Egybegyűjték azért őket a helyre, amelyet zsidóul Armageddonnak neveznek.” Jelenések 16:16

AHOGY az ideológiák nemzetközi háborúja őrjöngésben növekszik és a világ filozófusai kifejezések után kutatnak, hogy a múltó események értelmét megmagyarázhassák, gyakran használják az *Armageddon* szót, de ritkán próbálják megmagyarázni az értelmét. Talán azért, mert az írók általában nem ismerik az értelmét, kivéve, ha az egy nagy küzdelmet jelöl. Ezért úgy használják, hogy leírják vele azt, amit ők nem értenek. Valószínű, hogy a legtöbb ember, ha az *Armageddon* kifejezést hallja, bizonytalan módon egy fenséges, hatalmas ütközetre gondol, mellyel az Úr valamiképpen kapcsolatban áll.

Az *Armageddon* bibliai kifejezés és a Biblia utolsó könyvében a „Mindenható Isten ama nagy napja viadalának” leírására van használva. Jel. 16:14. A Jelenések könyve jelképes könyv, mely egy hosszabb korszakra menő küzdelmet vetít előre, az igaz és hamis, az igazság és igazságtalanság, Krisztus és az Antikrisztus között. Ebben a leírásban egyfelől ilyen kifejezéseket találunk, mint „állat”, „Sárkány”, „hamis próféta”, „Babilon”, „szajha”, „tisztátalan lélek”, „béka”, stb., másfelől pedig: „Bárány”, „Menyasszony”, „a Szent Város” és másokat. A jelen könyvecske *Armageddon*t olyan jelképként is használja, mely kapcsolatban áll a küzdelem hatalmas és végső idejével, melyben a jelenkor végződik. Amikor Krisztus Királysága győzedelmesen felemelkedik, egyetemes és örökkévaló békét hozva.

Az *Armageddon* szó zsidó eredetű és úgy földrajzilag mint történetileg összefügg a Megiddó hegyével. Megiddó egy fontos hadászati helyet foglalt el az ősrégi Szent Földön, mert egy fontos átjárót biztosított a hegyes vidéken. Megiddó környéke Palesztinának nagy hadi színtere volt. Gedeon és háromszáz embere itt verte és semmisítette meg a midianitákat. Saul királyt szintén itt verték meg a filiszteusok.

A Biblia jelképei közül sok hasonlít azokhoz, amelyeket a világ is ismer. A Biblia például az állat-vadállat kifejezést királyságok vagy kormányzatok megjelölésére használja és ugyanazt teszi a világ is. Ha egy csatát említ meg egy bizonyos gondolat közlésére, szintén ezt a kifejezést használja.

Amikor azt mondjuk, hogy egy hadsereg találkozik „Waterloo”-nál, egyszerűen azt értjük alatta, hogy bár egy ideig győzelmes volt a harc, végül mégis egy hirtelen és váratlan vereséggel végződik a csata. Waterloonál Napoleon szenvedett vereséget, mely nagy jelentőséget adott annak a csatátérnek.

Így van ez *Armageddonnal* is. Ez volt Izrael csatateré és hogy megértsük a próféciáknak jelképes értelmét, szükséges megismernünk az összes háború különös jellegzetességét, amelyekben a régi Izrael részt vett. Nem az a lényeges, hogy mindig győzedelmesek voltak, mert nem voltak mindig azok. Isten néha megengedte népének a vereséget is. Ez pedig azért volt így, mert bűnt követtek el Isten ellen és szükség volt fegyelmezésre. Hanem az a fontos, hogy Izrael összes harcának volt egy kiemelkedő jellegzetessége. Ez pedig nem volt jellegzetes azokra a csatákra, amelyeket más nemzetek vívtak egymás között. Ez a jellegzetesség az volt, hogy Isten döntött győzelmük és vereségeik felett. Így vitte véghez az Ő Nagy Tervét.

Amikor megfontolás tárgyává tesszük ezt a tényt, a szó *Armageddon* éppen olyan határozott jelentőségűvé válik, mint Waterloo, csak nagyon különböző módon. Egy olyan küzdelmet

jelent, melyben Isten határozottan érdekelt és amelyikben az eredményt Ő fogja irányítani, végleges és dicsőséges győzelmet biztosítva az igazságos erőknél. Továbbá, ahogy a jövődölések mutatják, ez a korszakok utolsó nagy harca a Sátán és összes ügynökeinek végleges megsemmisülését fogja eredményezni, így készítve elő az utat Krisztus Királyságának teljes kinyilatkoztatására. Ezért van így megírva: „... a mindenható Isten ama nagy napjának viadalára.” Jel.16:14.

Ama „nagy nap”

A jövődölések világosan mutatják, hogy „a mindenható Isten ama nagy napja” az időknél egy olyan szakasza, mely a jelen kor végét jelzi. Ez az az idő, amelyben „a jelen gonosz világ”, vagy társadalmi rendszer, a végéhez érkezik. A Bibliában ez, mint Isten „bosszúállásának napja” és mint az „utolsó nap” van leírva. De beszélnek róla úgy is, mint az „Úrnak napjáról”, mert ez az az idő, amikor az Úr beleavatkozik a világ ügyeibe, hogy megállítsa a világ bűnbe és romlásba vezető örületos lefele-rohanását és megalapítsa a régen ígért Királyságot.

„Az Úrnak napja” az az idő, mely a jövődölés szerint azt mondja: „Azért várjátok rám, azt mondja az Úr, míg prédára kelek, mert elvégeztem, hogy egybegyűjtöm a népeket, hogy összeszedem az országokat, hogy kiöntsem rájuk búsulásomat, haragomnak egész hevét, mert gerjedezésem tüzében emésztetik meg az egész föld.” Sof.3:8.

A nemzeteken való bosszúállás napját továbbá Ézsaiás próféta írta le a következőképpen: „Az Úr mint egy hős kijő és minden hadakozó felkölti haragját, kiált, sőt rivalg és ellenségein erőt vesz. Régtől fogva hallgattam, néma voltam, magamat megtartóztattam: most mint a szülő nő nyögök, lihegek és fuvok.” Ézsaiás 42:13-14.

A bűn uralkodása

Mióta első szüleink megszegették Isten törvényét, a bűn uralkodik az egész emberiségen. A Sátán az uralkodója az ember világának. Jézus úgy beszélt róla mint a „világ fejedelméről (János 12:31; 14:30.) Izrael napjaiban, amikor Isten uralkodott választott népe felett, más nemzetek alkalmilag kerültek kapcsolatba az isteni tekintéllyel és hatalommal. Különböző pogány királyok kénytelenek voltak elismerni az ő felsőbbségét, annak a csodálatos módnak következtében, ahogy Ő védte és megmentette népét. De sok hosszú évszázad telt el azóta, amióta a világ tanúja volt az isteni hatalom ilyen kinyilatkoztatásának; mert a Benne való hit és az a tény, hogy Isten képes uralkodni az ember ügyein, a világ szinte összes tanácsterméből hiányzik. Isten megmagyarázza ezt a helyzetet, azon kifejezése által, hogy „visszatartotta” magát a világ ügyeibe való beavatkozástól és „hallgatott”. Másfelől, népe más oldalról bízta, hogy „várjon az Urra” addig a napig, amikor Isten tovább már nem „hallgat”, amikor többé már nem tartja magát vissza az ember ügyeibe való beavatkozástól, kezeskedve arról, hogy akkor „prédára kel” és hogy az egész föld, „ez a jelen való gonosz világ” meg fog semmisíttetni az Ő féltékenységének tüze által. Ebben a bűnt és a bűnös rendszereket megsemmisítő munkában az Úr úgy képviseli magát, mint aki elől halad, mint egy hatalmas embert, aki féltékenységet szít, mint a haború emberét. Így csap le a mindenható Isten ama nagy napjának viadala.

Habár az Úr megengedte a Sátánnak, a nagy Ellenfélnek, hogy uralkodjék az „engedetlen gyermekek szívéen”, de sohasem szünt meg érdeklődni emberi teremtményeinek végleges jóléte felől. Valóban, ezer esztendőn keresztül, mialatt visszatartotta magát a bűn és halál uralmába való beavatkozástól, Isten úgymond lefektette dicsőséges napjának alapmunkáját. A helyreállítás és a megváltás terve ugyanis csendben és a világ által észrevétlenül

halad előre. Az *Armageddonban* ez másképp van. A végponton Isten kinyilatkoztatja magát az emberiségnek és az összes nemzet szeme megnagyílik, hogy meglássák az Ő dicsőségét.

Mózes első könyvében az elesett Lucifer mint „kígyó” volt megszemélyesítve és a Jelenések könyvének 20:2 verse „azt a régi kígyót” említi, aki megismertette a világgal a bűnt. Elcsábította Éva anyánkat és rajta keresztül rávette Ádámot, hogy áthágja az isteni törvényt. Ez hozta rájuk a bűn büntetését, ami a halál. Így kezdett el az emberiség meghalni. Az önzés lett majdnem minden emberi törekvésnek mozgó rugója és az önzés elkeseredést, gyűlöletet, gonosz tetteket és háborukat szült. Hat ezer esztendeig küzdött a haldokló világ, folyton remélve jobb idők jöttét, de csalódnia kellett, mert önzése miatt nem érte el az óhajtott célt.

Isten keze

De Isten továbbra is szereti emberi teremtményeit és az Ő Ígésében az isteni terv beteljesedését tűzte ki számukra, ami tulajdonképpen a sátáni hatalom teljes legyőzéséhez vezet, megsemmisítve a Sátán uralmának gyűlölt elemeit, a bűnt és a halált, melyek oly sokáig fertőzték az emberi nemzetet. Az a mód, ahogy Isten keze benne volt az ember dolgaiban a korszakokon keresztül, nagy részben megmutatkozik előttünk azoknak az ígéreteknek csodálatos rendjéből, melyek fel vannak jegyezve az Ő Ígésében a mi megnyugtatóra és tanításunkra.

A fel nem szentelteknek úgy tűnhet, hogy Isten ígéretei csupán egy óhaja volt a régi gondolkodóknak, amelyben felismerhető az emberi nemzetségre vonatkozó isteni terv. De amikor látjuk az Úr tervét és csodálatos előkészületét az emberiség bűnből és halálból való végleges kiszabadítását illetően, biztosak lehetünk afelől, hogy az isteni tervben nincsen kudarc és az Úr egy pillanatig sem tévedett hatalmas és szerető szándékának beteljesítésében.

A remény első sugara

A Teremtő megjegyzése a „régí kígyóra” vonatkozólag, első jelét adja annak, hogy bár bejött a világba a bűn, de Ő soha nem hagyta el emberi teremtményeit. Isten megmondta, hogy az asszony magva „a kígyó fejére fog taposni”. 1. Mózes 3:15.

Ha Isten az Ő prófétái által nem közölte volna részletesen az emberi nemzetség iránti szándékát, nem tudnánk, hogy a kígyóról szóló megállapítás valóban mit is jelent. De a prófeciák világosságánál letisztázódik, hogy a kígyó fejének az asszony „magva” által való eltaposása, valójában a sátáni uralom letörésének képletes leírása itt a földön és Krisztus Királyságának diadala.

A Jelenések könyvének 20. részében egy rövid jelképes leírást találunk arról a módról, ahogy az asszony magva eltapossa a kígyó fejét. Egy angyal jön le Istentől az égből és megfogja „azt a régi kígyót, mely az Ördög és a Sátán” és megkötí ezer esztendőre. Ez a hatalmas angyal nem más, mint az ígéret magva”, Krisztus. A beszámoló egy rövid leírást ad az Ő Királyságának megalapításáról és ezer éves uralmáról. És azt is mutatja, hogy ezalatt az ezer esztendő alatt a halottak feltámadnak és alkalom adódik a helyreállított földön örökké élni.

A paradicsomi tragédia után hosszú évszázadok múlva Isten újra megmutatta a haldokló emberiség iránti éredklődését, ígéretet téve hűséges szolgájának Ábrahámnak. Azt mondta Izrael Atyjának, hogy szándékában áll a föld összes családját megáldani. Ezt az ígéretet téve, Isten mégegyszer utal a „magra”, a sarjadékra, kinek születése isteni felügyelet alatt történt. Isten megerősítette ígéretét esküje által és ez szolgált alapul Izrael reménységének a Messiás jövetelét illetően.

Ez az ígéret különböző formában ismétlődött meg Isten szent prófétái által. A megígért magra vonatkozóan Ézsaiás próféta ezt

írja: „Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk és az uralom az ő vállán lesz, és hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének! Uralma növekedésének és békéjének nem lesz vége a Dávid trónján és királysága felett, hogy fölemelje és megerősítse azt jogosság és igazság által mostantól mindörökké. A seregek urának buzgó szerelme műveli ezt!” Ézs.9:6,7.

Ebben az ígéletben kimagasló az a tény, hogy a jövő igazságos kormányzat diadala a gonosz erők felett biztosítva van isteni és csodásan működő erők által. A „Fiú” Krisztus és a próféta kijelentik, hogy Krisztus vállalja veszi a felelősséget és véghezviszi Isten szerető szándékát, vagyis azt, hogy elpusztítsa a gonoszt a földről és felemelje az igazságot.

És milyen megnyugtató ez! Hisz azt jelenti, hogy Isten hatalma korlátlan, ami képessé teszi Őt millió világ alkotására. Ez a hatalom és erő embert alkotott és életet adott neki és folyton életet ad minden élő dolognak. E hatalom megerősíti Krisztus támadását a gonosz erőkkel és a halállal szemben, amik a Sátán, azaz a gonoszság erős várából valók. A próféta kijelenti hogy „a seregek Urának buzgalma műveli ezt”.

Megváltó született

Ézsaiás próféciájának beteljesedése Jézus születésével kezdődött. Isteni szeretet ajándékaként született és mintegy bizonyosság afelől, hogy Isten minden, messze kiható ígérete, a világ megáldására vonatkozólag, a maga idejében fog beteljesülni. Erre vonatkozólag milyen találóak az angyal próféciájának szavai, aki Jézus születését hirdette: „Ne féljeteK ... mert született nekteK a Megváltó, ki az Úr Jézus a Dávid városában.” Luk. 2:10-11. Aztán egy sereg angyal csatlakozott a hirdetéshez énekelve: „Dicsőség a magasságos MennyeKben Istennek és a Földön békesség és az emberekhez jóakarát.” Luk.2:14.

Harminc éves korában Jézus megkezdte szolgálatát, ami egy állandó emlékeztetés volt arra nézve, hogy mint egy küldött jött az égből azzal a céllal, hogy beteljesítse Isten ígését, azaz, hogy megalapítsa a béke és élet világhuralmát. A Messiási Királyság néhány áldását vetítik előre a vakok szemeinek megnyitása, betegek meggyógyítása és a halottak feltámadása. Jézus isteni hatalmat alkalmazott ezeknek végrehajtásakor és ezzel megerősítette azt a tényt, hogy Ő valóban az ígért „magva” és hogy Isten, Aki csodálatos ígértet tett, képes azt be is teljesíteni.

Jézus földi szolgálata nagyon rövid volt, csak három és fél évig tartott. Ő a megjövendőlt „királyok Királya” és ennek ellenére meg volt engedve ellenségeinek, hogy megfeszítsék Őt. Jel.19:16. Az eseményeknek milyen furcsa fordulatát jelentette ez azok körében, akik elfogadták Őt, mint a megígért Messiást, Aki „uralkodik egyik tengertől a másik tengerig és a nagy folyamtól a föld határáig.” Zsolt. 72:8.

A Mester a szeretet-filozófiáját oly tökéletesen élte meg, hogy nem szállt szembe azokkal, akik Őt megfogták és megölték. A múlt minden hatalmas uralkodója és akik azóta is csak örökölték a trónt, azzal alapozták meg hatalmukat, hogy hősiess háborút vívtak minden ellenszegülővel. De az Úr Jézus meg sem kísérelte, hogy védje magát és nem engedte meg azt tanítványainak sem. Védtelen fejére hullt le féltékeny ellenségeinek dühe, azoké, akik Őt mélyen a sírba helyezték.

De Isten terve nem hiúsult meg! Pál apostol mondja, hogy a szeretet soha el nem fogy (1.Kor.13:8). Jézus önként tette le életét, mint a világ Megváltója, mert szerette még ellenségeit is. Amíg a Sátán azt hihette, hogy megghiúsította az isteni tervet Jézust illetőleg, t.i. hogy földi király legyen, valójában segített a terv kialakulásában, segített ugyanis az ember-Jézus Krisztusnak feláldozásában, mint aki „mindenkiért váltság”. 1.Tim. 2:6

Az áldások, melyeket Isten ígért, örökkévalóak lesznek. A béke, melyet a Messiási Királyság hoz az emberiségnek, tartós békesség lesz, melyet azok élveznek, akik a bűn átkától megszabadulnak és alkalmuk lesz örökké élni. Nem volt más út oly állandó és messze kiható ádást biztosítani az emberiség számára, mint a világ Megváltójának és megszabadítójának halála által. Ő meghalt, hogy az alattvalói éljenek és, hogy azok, akik meghaltak, feltámadhassanak.

Az emberiség még mindig szenved

Több mint 19 század telt el azóta az eseményekkel tele idő óta, hogy Jézus meghalt a világ bűneiért és isteni erő által feltámadt a halálból. És mégsem ismerik el Őt úgy, mint a világ Királyát. A hatalmas ellenség, a halál, amellyel meghalt, hogy elpusztítsa azt (a halált), még mindig veszedelmes karmai között tartja a bűnös emberiséget. Míg a prófécia Jézust a Béke Fejedelmének nevezik, addig Jézus születése óta a háború állandóan folyik, megsemmisítve a nemzedékek boldogságát. Így volt ez még eljövetele előtt is. Jézus azért jött, hogy életet adjon, de a nép, akiért életét adta, továbbra is meghal. Jézus tanította és példával is mutatta a szeretet útját és megmutatta az önzetlenség előnyét, de az önzés még mindig uralja a világot. Miért?

A Szent Íge feltárja ennek a látszólagos kérésnek az okát. E tizenkilenc század alatt a sikertelenség volt látható, de Isten terve az emberiség megmentése érdekében folyton csak haladt előre. Isten terve a jelen korra ez: kiválasztani az emberiség közül egy népet, mely Krisztussal együtt gyakorolja Királyságának hatalmát. Az Írás sokat beszél erről, körvonalazva azt a helyzetet, amelyben a nép remélhet „Krisztussal élni és Vele uralkodni”. Röviden: az Úr kihívta őket, hogy a szeretet útján járjanak és letegyék életüket, ahogy Ő is feláldozta az Övét, és bebizonyítsák Istenhez, az Igazsághoz és a becsületességhez való hűségüket, „hű maradva mind halálig”. Jel.2:10

A feláldozás és szenvedés gyakorlása előkészíti őket a Krisztussal való uralkodásra. Isten gonviselése által, az isteni tervben való részvételüknek eredménye a föld összes családjának örökkétartó megáldása lesz. Tizenkilenc század alatt, a világ által észrevétlenül és ismeretlenül az Úrnak hűséges követői állandón erősítették a szeretet és igazság hídfőjét, ahonnan a halál összes foglyainak végleges szabadulása jön majd. Először feltámadnak a halálból az „első feltámadásban”, hogy éljenek és uralkodjanak Krisztussal és utána, Krisztus irányítása alatt, fel fog ébredni a halál álmából az egész emberiség, alkalmat kapva, hogy örökké éljen a földön.

A korszak vége

Isten tervében ez a korszak, melyet Ő arra szánt, hogy kiválassza és kiképezze azokat, akik Krisztussal fognak uralkodni a Millenium alatt, majdnem befejezett. Valóban, mi a legvégén élünk ennek a Korszaknak és ez az az idő, amikor láthatjuk és látjuk is Isten kezének az emberiség dolgaiba való határozott és közvetlen kinyilatkozását. Isten Ígérének kijelentései leírják a jelen időnek eseményeit és úgy fedik fel, mint amelyek közvetlenül megelőzik Krisztus Királyságának megalapítását.

1914-ben megkezdődött a nyomoruságos események sorozata, mely királyokat döntött le trónjáról, állami egyházakat írtott ki, az emberiségnek megszámlálhatatlan millióit pusztította el háború, éhség és pestis által. A Szent Íge kijelenti és minden Íge bizonyosságot is tesz arról az elkerülhetetlen tényről, hogy Isten nem tartja vissza többé magát az emberiség ügyeibe való beavatkozástól; és a bűn valamint a bűnös intézmények elleni bosszúállásának napja közel van.

Megnyugtató tudni azt, hogy a népeknek ebből a jelen nyomoruságból való kimenetele nem az önző földi uralkodóknak kezében van, hanem Krisztuséban. Örvendetes tudni azt is, hogy a

következő ezer esztendő alatt, a nemzetek nem lesznek a kommunista járom zsarnoki uralma alatt.

A jogos Király

Amint láthattuk, Isten uralkodott egy ideig népe, Izrael felett. Az Írásban meg van írva Izrael különböző királyairól, hogy „az Úr trónján ülnek”. De ez a rendszer véget ér az utolsó zsidó király, Zedékiás trónvesztésével. Ezékiel próféta megmagyarázza, hogy ez csak addig volt így, amíg „el nem jön az, akié az uralkodás”. Ezék.21:27. Ez Krisztusra való utalás és tiszta következtetés, hogy Isten többé nincs képviselve egyetlen földi kormányzatban sem, amíg el nem jön az idő Krisztus Királyságának megalapítására.

Az utolsó zsidó király leváltása kb. 606-ban történt Krisztus előtt, és akkor egy időszak kezdődött, ami alatt az Úr megengedte a pogány királyoknak, hogy a világ társadalmi szerkezetét összetartsák. Ezt az időszakot Jézus úgy profétálta meg, mint a „pogányok idejét”. Ebben a profétálásban Jézus megmagyarázza, hogy „Jeruzsálem”, a zsidó nép jelképe és kormányformája, meg lesz tapodva a pogányok által, „míglen betelik a pogányok ideje”. Luk.21:24

Írásbeli bizonyíték van arra, hogy a „pogányok ideje” 2520 esztendőt ölel fel és Krisztus előtt 606-ban kezdődött. A pogány hatalmak közül Babylon volt az első, amelyik gyakorolta hatalmát e korszak alatt. Ennek a korszaknak kezdetén az Úr álmodatott Nabukodonozorral, aki abban egy emberi képet látott. Dániel magyarázata szerint ez Isten által engedélyezett hatalmat jelent, amelyet először Babylon, aztan Medó-Perzsia, Görögország majd végül Róma fog gyakorolni. E proféciai allóképekben Rómát és a feloszlott Római Birodalmat a vaslábak képviselték. Ezt pedig már 1914 előtt fel lehetett ismerni Európa különböző államaiban, amelyeket az allókép lábujjai képviseltek. A látomásban egy kő szétmorzsolja az allókép lábait és ezáltal az allókép összedől és porrá morzsolódik. Dániel próféta megmagyarázza, hogy a kő Isten

Országát képviseli, azt a birodalmat, amely végül betölti az egész földet.

A 2520 esztendő, „a pogányok ideje”, 1914-ben fejeződik be. Mivel ez prófétai időszak volt, a zsidókra és a pogányokra, mint nemzetekre vonatkozott, és kellett, hogy azóta az események egy változást mutassanak mindkettő esetében. Ez a tény pedig valóság. A Római Birodalom legutolsó maradványa is szinte el volt már pusztítva, porrá zúzva, mialatt a zsidó nép Palesztina nagy részét ismét birtokába vette és Izrael új államá alakult. Még mindig átmeneti időben vagyunk, de már sok minden történt, ami igazolja, hogy Krisztus Királyságának láthatatlan erői már hatalmas befolyást gyakorolnak a világ ügyeinek formálásában, előkészítve az Ő dicsőségének teljes fényét és az emberiség békességgel és élettel való megáldását. Így tekintve, az első világháború kitörése 1914-ben lényeges bizonyosságát adja annak, hogy Krisztus, Akinek joga van uralni a világot, beleavatkozott az emberi ügyekbe. A Jelenések könyve 11:17, 18 versei leírják a földi uralom átadását, amikor a földi királyságok Isten és Krisztus Országává lesznek. Amint a jövendölés mutatja, ennek az lesz a következménye, hogy először is a nemzetek feldühödnek és haragra lobbannak. A jövendölés azt is feltárja, hogy ez az Úr haragjának napján, „a hatalmas Isten ama nagy napján” fog megtörténni. Természetesen, hogy 1914-ben megharagudtak a nemzetek és ennek következtében az egész civilizált világ megrendült.

Az „utolsó nap” nyomorúságának minden mozzanata, ami a nemzeteket éri, kapcsolatban áll Sátán uralkodásának pusztulásával. Figyeljük meg Ézsaiás próféciáját a 13:4-6 versekben:

„Hah! zsidobongás a hegyeken, mint nagy néptömege; hah, összegyűlt népek országainak zúgása; a Seregek Ura harci sereget számlál. Jönnek messze földről, az égnek végéről, az Úr és haragjának eszközei, elpusztítani mind az egész földet. Jajgassatok, mert közel van az Úrnak napja, mint pusztító hatalom jön a Mindenhatótól.”

Pál apostol „az Úr napjának” leírásában mondja, hogy a „hirtelen vesztelem” úgy jön rájuk, mint a „szülési fájdalom a terhes asszonyra”. 1.Tes.5:1-3. A szülési fájdalom, amint tudjuk, görcssel jön, de megkönnyebbülés van a fájdalmak között. Ez volt az események mintája 1914 óta, a „pogányok idejének” beteljesedése óta. Pál megjövendölte, hogy ezek a görcsök a „béke és biztonság” kikiáltásával fognak kapcsolatban állni; és ez a jövendölés is nagyon pontosnak bizonyult.

Az első világháború előtt nagy volt a törekvés egy tartós világbéke megteremtésére. 1913 a nemzetközi béke esztendeje volt. Aztán jött a romboló zavar első görcse. A háborút a béke és biztonság utáni sírás követte. Aztán jött a második általános szenvedés, utána meg több kiáltozás a „Béke!, Béke!” után. De a széthullás folytatódik és folytatódni fog mindaddig, amíg az isteni közbenjárás nyilvánvalóvá nem lesz és nem hoz igazi békét az agyon gyötört haldokló világra.

Míg Isten harcolt népéért az ősi Megiddo harcmezején, győzelmet adva nekik akkor, amikor engedelmességük megérdemelte, hadászati módszere nem volt mindig egyforma. Gedeonnak a Midianiták feletti győzelmekor, az Úr hadászati módszerének az volt az eredménye, hogy Izrael ellenségei egymást semmisítették meg. Egy más esetben csodákat tevő erőt használt. Ehhez hasonlóan a nagy harcban, „ennek a világnak birodalmi” előkészületet tesznek Krisztus Országának kinyilatkoztatására. A próféciák egyike kijelenti, hogy „egyiknek fegyvere a másik ellen lesz.” Ezék. 38:21 Ennek a világnak birodalmi egymás elleni harcukban máris rettentő rombolásokat tettek a civilizáció ellen és ez még nem a vég.

A nemzetek már kétszer egyesültek, hogy megvédjék a világot a további pusztulástól, de ahogy a próféciák előre jelezték, ezek a szövetségek nem töltötték be hivatásukat. Ézsaiás így írja: „Tanácskozatok, de haszontalan lesz, beszéljétek beszédet, de nem áll meg”. Ézsaiás 8:10. A nemzetek gyülekezésére vonatkozólag egy másik próféciát találunk Joel 3:1,2 verseiben és ebben a nemzetek

egyesülésének ideje kapcsolatban áll Izraelnek az Ígéret Földjén való újra összegyűjtésével. Jelzi, hogy ott a föld miatt ellentét lesz és hogy az Úr perbe fog szállni az Ő népéért és szembeszáll azokkal, akiknek az a törekvése, hogy elrabolják tőlük jogos örökségüket.

Ezeknek az eseményeknek további részletei Ezékiel próféta 38 és 39 fejezeteiben vannak leírva. Röviden: ezek a próféciaák jelzik, hogy végül is Izrael fog Palesztinában lakni, békességet és biztonságot élvezve, amikor „északról” egy erőszakos nemzet jön, hogy pusztítson. A próféciaák tanulmányozói megegyeznek abban, hogy az említett nemzetek, Oroszország és csatlós államai ebben a végső támadásban megkísérlik Izrael szétrombolását és a Szent Föld katonai-hadászati elfoglalását.

Az Úr ennél a pontnál mutatja meg kívülről való beavatkozását. A próféciaák megállapítják, hogy az Úr perbe száll Izrael ellenségeivel „pestissel és vérrel”, „és esőt bocsátok rájuk és csapatjaikra és az összes népre, akik velük vannak, záporosőt, hatalmas jégesőt és kénesőt.” Nem tudjuk, hogy mennyire fog ez szó szerint beteljesedni, de az biztos, hogy ebben a próféciaában Armageddon csúcspontja van leírva, az a nagy küzdelem, melyben Isten a maga hatalmát fogja használni az Igazság ellenségeinek legyőzésére. Akkor az isteni uralom fog munkálkodni a föld családjainak megáldásában.

Tudjuk, hogy ez igaz, mert a prófécia feltárja, hogy az isteni beavatkozás eredményeképpen minden nemzetnek, Izraellel együtt, akit az Úr megszabadít, ez isteni csodálatos beavatkozásra felnyílik a szeme és meglátja az Ő dicsőségét. Minden nemzet tudni fogja, hogy létezik Isten a Mennyekben, Aki Krisztuson keresztül uralkodik az emberek fiain.

A tiszta üzenet

A Jelenések könyve 16:13, 14 versei „három tisztátalan lélekről” számolnak be, melyek erős hatást fognak gyakorolni a nemzetekre,

összegyűjtve őket a „Hatalmas Isten ama nagy napjának harcára”. A tiszta, vagy a bibliai Szent Lélek az Igazságnak lelke, Krisztus Evangéliumának középpontja. Jellemvonásai: a szeretet, öröm, békesség, kegyelem, türelem stb. Tehát azok a prófétai „tisztátalan lelkek” szentségtelen üzenetek propagálói és ezek hatása alatt gyűlnek össze a nemzetek és kezdenek halálos háborút egymás ellen.

De Armageddon után, amikor az Úr az egész világot „felemészti” „felgerjedésének tüzevel, elpusztítja a gonzságnak minden különféle módszerét”. Akkor fogja a népek ajkát tisztává változtatni”. A próféta állítása szerint ez azt fogja eredményezni, hogy mindenki segítségül fogja hívni az Úr nevét, hogy „egy akarattal szolgálják Őt”. Sof. 3:8,9.

Ez lesz az egyik mód, ami által Krisztus uralkodása alatt a szeretet, mint mozgató erő, fogja helyettesíteni az önzést az emberi ügyekben. Az igazságos uralomnak ilyen kormányzása alatt az emberiség megelégedést és örömet fog találni. Igen, a halottak fel fognak támadni, hogy élvezzék az életet adó áldásokat, melyeket egy hódító sem tudott valaha is adni alattvalóinak. De Krisztus tud és fog is adni nekik alkalmat, hogy békességben és boldogságban élvezzék az örök életet.

Biztosítékunk van arra, hogy az Armageddonban elveszett, de isteni erő által helyreállított egyéneken keresztül meg fogjuk látni Isten szeretetét, igazságát és bölcsességét abban a módszerben, melyet a céllal választott, hogy ledöntse a Sátán népek feletti hatalmát. Milliók, akik elvesztették életüket ebben a nagy küzdelemben, isteni szempontból csupán alszanak. Az Ő hatalma fel fogja ébreszteni őket az új nap reggelén. Ezeknek alkalmuk lesz látni a nagy küzdelemnek végső kimenetelét, melyben szenvedtek és kétség kívül legtöbbje közülük örömmel fog esküt tenni a „királyok Királyának és az urak Urának”, Aki elismert uralkodója lesz az egész földnek. Jel.19:16; Zsolt. 72:1-14.

A bűn és halál tapasztalata nagy próba volt a korszakokon keresztül és különösen most az, amikor emberi önzés miatt a föld kerekiségén „népek szorongattatnak a kétség miatt.” Luk.21:25 De ennek a leckének felbecsülhetetlen lesz az értéke, mert növelni fogja az élet áldásának értékelését, ami fel lesz kínálva minden népnek Krisztus Ezeréves Országglása alatt.

Ezáltal a tapasztalat által az egész emberiség meg fogja tanulni, hogy az isteni törvénynek való engedetlenség következménye rettenetes. Ezzel ellentétben, mikor az országglás áldása hull rájuk, megtapasztalják Isten jóságát és ahogy a próféta kijelenti, szívbeli feleletük ez lesz: „Íme Istenünk, Akit mi vártunk ... örüljünk és örvendezzünk szabadításában.” Ézsaiás 25:6,9

Bár „e jelenvaló gonosz világ” még most is rombolás alatt áll, mi mégis felemelhetjük szívünket és imádkozhatunk: „Jöjjön el a Te Országod, legyen meg a Te akaratod a földön”, tudva, hogy az emberiség még e századforduló előtt, sőt még a jelen nemzetek idejében meg fogja tapasztalni Krisztus Országának életet adó áldásait. Ez a Királyság ezer évig fog tartani. Az örömmek, békességnek, szeretetnek és életnek hatása ki fog terjedni a földkerekség minden szegletéig és búvóhelyéig. Gyógyító ereje ki fog üríteni minden kórházi ágyat. Életet adó ereje pedig le fog nyúlni minden sírba. A vakok szemei felnyílnak és a süketek fülei megnyílnak. Ézs.35.

Nem lesz többé megengedve a Sátánnak, hogy elcsábítsa és félrevezesse a Föld népeit. És nem lesz megengedve, hogy önzése és gyűlölete tovább pusztítsa az emberek és nemzetek békéjét és boldogságát. Krisztus Királyságának nevelési programja által a világ meg fogja tanulni a szeretet és kegyelem hatalmát, az önzés és gyűlölet felett. Ahelyett, hogy mindent maguknak tartanának, meg fogják tanulni az emberek, hogy a mély és tartós öröm igazi titka abban rejlik, ha másoknak szerzünk örömet.

Isten Ábrahámnak tett ígérete, hogy a „magva” által meg fogja áldani a föld minden családját, bizonynyal be fog teljesedni. Amint láttuk, Krisztus és Egyháza lesz a megígért mag és ők lesznek az életet adó mag áldásos csatornái az egész helyreállításra váró emberiség számára.

A világ összes családja, aki Ábrahám napjaiban vagy azelőtt élt, most halott vagy haldoklik.

E megőrült világban, a halálnak egyre növekvő száma nagy erővel hozza magával az isteni közbenjárásnak szükségességét és csak örülhetünk, hogy ez az idő közel van. Tény az, hogy akinek Isten megígérte, hogy megáldja, azt Ő be is tartja, halandó vagy halott legyen ő, mert ígéretét semmiképpen sem másítja meg. Biztosak vagyunk benne, hogy az Ő hatalma képes és vissza is fogja állítani az életet, mert mindazok, akik a sírban vannak, meghallják az ember Fiának szavát és előjönnek. János 5:28.

Vajon ez csak egy sóvárgó óhaj?

Nem. Ez az, amit Isten, a világ Teremtője, megígért.

Ő megmutatja majd a tömegek számára, hogy nem csupán szenvedésre és halálra teremtettek. Hogy Isten, Akinek hatalmas ereje és bölcsessége minden teremtetett dologban megnyilatkozik, szerette őket és felhasználta hatalmát, hogy biztosítsa teremtményeinek szándékának beteljesedését.

Krisztus ezer éves uralkodásának végén, a Sátán, aki minden gonosznak bujtogatója, el fog pusztítani. És azok is, akik önként tovább szolgálják őt, el fognak pusztulni. A Sátán bitorolt uralkodásának eredményeképpen milliók haltak meg, de Krisztus uralkodásától kezdve most ő maga is az elesettek listájára került. És nemcsak Sátán fog legyőzetni, hanem minden gonosz is, aki részese volt csaló és gúnyos módszerének. Módszer, amely által csalta és rabszolgává tette az elesett nemzetet. Betegség, fájdalom és

szomorúság, mind elpusztulnak. A halál maga is meg fog halni! Jel. 21:4.

Mindez pedig annak köszönhető, hogy az isteni közbenjárás legyőzi Sátán uralmát, „azt a régi kígyót”, aki rávette első szüleinket, hogy áthágják az isteni törvényt, ami által magukra és utódaikra vonták a halál büntetését. A Jelenések könyvében gyönyörű hasonlatot találunk, mely az isteni közbenjárást illusztrálja, ami az emberi nemzetet menti meg a haláltól. „A szent város” ez, mely Istentől szállt alá a Mennyből. Jel.21:2

A Bibliában a város egy kormányt képvisel, a „szent város” pedig az igazságos kormányzatot. De ez nem emberi eredetű. Ez nem ember által formált kormány. Istentől származik, a Mennyből, és a földön alakul meg. A Jelenések könyve felhívja a figyelmet egy nagyon szentségtelen városra, Babylonra. Ez uralkodott a föld királyai felett egy ideig. Ezzel a „szajha” várossal kapcsolatban áll egy képletes „vadállat”, mely egy másik jele a szentségtelen uralkodásnak. De küzdelem folyik a „fenevad” és a „Bárány-Krisztus” között. És a fenevad a szentségtelen várossal, Babylonnal együtt, el fog pusztulni.

Készen áll az út a „szent város” számára, mely által a „Bárány” fog uralkodni a nemzetek felett, Menyasszonyával együtt. Ez az új kormányzat azt fogja jelenteni, hogy Isten valóban képviselve van a földön. A Jelenések könyve így magyarázza ezt: „és hallék nagy szózatot, amely azt mondja vala az égből: íme az Isten sátora az emberekkel van és velük lakozik és azok az ő népei lesznek és maga az Isten lesz velük, az ő Istenük.” Jel.21:3

Amikor a bűn miatt Isten visszavonta kegyelmét az emberi nemzettől, az emberek elkezdtek meghalni. Dávid úgy ír erről, hogy: „Jóakarátában élet van”. Pál apostol pedig, hogy Krisztus addig fog uralkodni, amíg minden ellenséget lába alá nem vet és amíg az utolsó ellenséget, a halált is elpusztítja. 1.Kor.15:25,26. Ez az áldott gondolat fejeződik ki a Jelenések könyvében is, mely Istennek a

néphez visszatérő jóakarátát mutatja, ahogy az megnyilvánul a „szent városban”, ami átveszi a felügyeletet.

„És az Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak. És monda az, aki a királyi széken ül vala: íme mindent újjá teszek. És monda nékem: Írd meg, mert e beszédek hívek és igazak.” Jel.21:4,5

Dícsérjük Istent a bűn és halál felett való győzelmének bizonyosságáért. És ha megértjük, hogy az Ország, mely Krisztus győzelmét hirdeti, ennyire közel van, nincs miért megijednünk a világszerte levő armageddoni küzdelem gondolatától, mely a Sátán uralkodásának utolsó maradványait fogja megsemmisíteni. Mert tudjuk, hogy mindez szükséges, hogy az embereknek teljes és akadálytalan alkalmuk legyen Krisztus uralkodását elfogadni. Valóban most nagyobb buzgósággal kellene imádkoznunk, mint valaha, azért, hogy „Jöjjön el a Te Országod, legyen meg a Te akaratod mint a Mennyben, úgy a földön is.” Máté 6:10